

& tunc jus proximum formaliter dabitur. Hinc ad formam, distinguo majorem: eo quod voluntas habeat jus proximum; concedo; remotum, nego, & minorem de jure proximo. Ad probationem minoris, distinguo majorem: eo solum quod voluntas habeat carentiam necessitatis antecedentis habet formaliter jus proximum, nego, illative; concedo. Demum alia hic, ex Godoi, & Gonet, solent argumenta proponi, quæ ad tractatum de scientia media spectant, ubi à nobis soluta sunt, diff. 2. sect. 3.

## SECTIO III.

*Aliqua pro questione sequenti præmittuntur.*

**Q**uia subsequens questio de tendentia decreti applicativi omnipotentis gravissima inter nostros est, aliqua prius ad eam necessario sunt præmittenda. Præmitto ergo primo: quod divina volitio omnipotentis applicativa debet habere objectum à seipsa distinctum, seu debet non seipsam habere pro objecto voluto. Hoc præmissum est contra Patres Moncada, & Ramirez, de Prædestinatione, disp. 10. capite 5. ut igitur rationem illius percipias, nota, quod sicut in intellectu sunt aliqui actus *complexi*, nimirum aliquid de objecto enuntiantes, ut *judicium*; alij autem *incomplexi*, qui vocantur simplices apprehensiones; ita in voluntate sunt aliqui actus *complexi*, & sunt illi, quibus positivè inclinatur, & fertur in esse rei, seu ad dan-

dandam rei existentiam, & hi vocantur *volitiones*, aut è contra in non esse rei, vel ad negandam rei existentiam, & *volitiones* appellantur.

Alij verò sunt actus *incomplexi*, & sunt illi, quibus simpliciter tendit in bonitatem, aut malitiam objecti, complacendo, nimirum, in una, & displicendo in alia, seu eam aversando, vocanturque *amor*, & *odium*. Hinc fit, quod non omnis amor objecti est illius volitio; Deus enim se amat, quia in seipso complacet; non tamen se vult, cum non inclinatur ad dandam sibi existentiam: neque item omne odium objecti est illius nolitio: Deus enim odia habet peccatorem, quem conservat; non tamen illum non vult, alias ei existentiam negaret. Ex his ergo ratio præmissi deducitur, quia omnis volitio rei est actus complexus, & practicus tendens ad dandam ei existentiam; sed volitio Dei nequit tendere ad dandam sibi existentiam, ut patet: ergo debet non seipsam habere pro objecto voluto.

Sed contra insurgit Moneada, & ex eo Ramirez: quia amor, quo Deus se necessario amat, habet seipsum pro objecto, cum seipsum amet; deinde Deus amat odium, quo ipse prosequitur peccatorem; sed ille amor odij est ipsum odium: ergo amor odij est amor amoris, ac per consequens potest divinus actus seipsum velle. Verum hoc argumentum non urget nos, quia licet amor alicujus objecti possit esse reflexus, seu amor sui; nulla tamen volitio potest esse volitio sui propter datam rationem, in qua patet eviden-



ter disparitas. Deinde, ut dicitur in tractatu de voluntate, amor, qui tantum esset amor sui, & non alterius à se aliquo modo distincti est inexplicabilis; at amor, quo Deus se necessario amat non seipsum solum, sed etiam Personalitates ab eo virtualiter distinctas, & Attributa distincta formaliter amat.

Vidit hanc solutionem Ramirez, supra num. 111. & suæ sententiæ aptat: ait enim quod licet volitio, quam admittit, solum velit *omnipotentiam esse paratam*, ac proinde seipsam; tamen dantur in ea diversæ formalitates, scilicet, *volitionis*, & *preparationis*, indeque non est fatua, & inexplicabilis. Sed contra: quia pace tanti Magistri, non est bene aptata solutio: etenim amor, quo Deus se amat, amat aliquid, quod formaliter non est ipse, & non præcisè quoad voces, nimirum, omnipotentiam, immenitatem, æternitatem, &c. sed ea volitio non vult aliquid, quod formaliter non est ipsa, nam solum est volitio preparationis, & ipsa volitio per se est formalissimè preparatio: ergo. Jam ad argumentum, vel concede totum, negando subillationem, vel distingue assumptum: habet seipsum præcisè pro objecto, nego; & etiam alia à se virtualiter, vel formaliter distincta, concedo, & idem dic de amore odij, qui etiam est aliorum amor.

Contra tamen iterum arguit Pater Moncada: non magis repugnat amor sui ipsius, quam sui ipsius productio; sed non implicat entitas, quæ sit sui ipsius productio, quia non repugnat terminus identificatus cum determinatione, seu actione

actione sui productiva; ergo non implicat, quod volitio applicativa omnipotentia sit amor, seu volitio sui ipsius. Hoc etiam argumentum desumpsit à Moncada, Ramirez. Ad illud distinguo majorem: amor sui, qui sit actus complexus, seu volitio, nego; qui sit actus incomplexus, concedo, & minorem, ac nego consequentiam, cujus est disparitas; quia actio, determinatio, seu productio rei est ipsa *datio* actualis existentia, quæ quidem non petit essentialiter realem præcedentiam ad existentiam datam indeque cum ea identificari potest, at volitio est *exigentia*, *postulatio*, seu *inclinatio* ad existentiam rei, quæ supponitur non existens, ideoque cum ea identificari nequit.

Præmitto secundo: quod volitio omnipotentia applicativa non habet pro objecto, in quod practicè tendat, ipsa libertatis activæ constitutiva; sed solum libertatem passivam, seu actum creaturæ, qui indivisibiliter est actus omnipotentia. Ratio primæ partis est, quia adhuc positis cæteris libertatis activæ constitutivis, scilicet, voluntate, auxilio gratiæ, & carentia prædeterminationis, potest Deus non applicare suam omnipotentiam ad actum, ut constat à simili: nam decretum de igne, & passo, & contigua præsentia eorum non est omnipotentia applicatio ad comburendum, ut est evidens in igne Babilonico: ergo volitio applicativa omnipotentia non habet pro objecto libertatis activæ constitutiva, alias his positis, non posset non dari omnipotentia applicatio, quod est falsum.



Ratio secundæ partis est: quia volitio applicativa omnipotentia non habet pro objecto libertatem activam, ut jam est probatum; sed neque seipsam; ergo solam libertatem passivam pro objecto habet. Probatur minor: si haberet seipsam pro objecto, vel esset tendens in seipsam, ut actus complexus: & hoc non, ut patet ex primo præmissis: vel ut actus incomplexus, seu ut amor sui, & hoc modo non est applicatio omnipotentia: nam omnis divina volitio est suiipsius amor, & tamen non omnis est applicatio omnipotentia, ut patet: ergo non habet pro objecto seipsam.

Præmitto tertio: quod licet juxta dicta in primo præmissis, non omnis amor objecti sit ipsius volitio, neque omne odium nolitio; at tamen potest idem actus esse amor, & volitio ejusdem objecti, ut quando tibi proponitur objectum bonum, & à te cauabile, potes per eundem indivisibilem actum, illud amare, & velle: pariter potest idem actus esse volitio objecti, & odium ipsius, nam Deus per eundem actum per quem odio habet peccatorem, potest illum velle conservare, cum odium non sit propria fuga, sicut est nolitio, & in identitate proinde eorum actuum nulla appareat implicancia.

Præmitto quarto: quod divina volitio potest esse *subjectivè efficax*, & est ea, quæ tanquam conatu, & ardore tendit in suum objectum, ut cum eo sit essentialiter connexa, & prorsus infructuabilis: & esse potest *purè inefficax subjectivè*, ea, scilicet, quæ ita quasi legniter, & tepidè in objectum

jectum tendit, ut ab eo possit separari, & vel neque ponit ullum medium, neque potentiam executricem applicat; vel si aliquod medium ponit, non est illud efficax, aut ejus efficacia ab alieni pendet arbitrij cooperatione. Demum esse potest *semiefficax*, & *media* inter efficacem, & inefficacem, nimirum, ea, quæ seriatim est, & ex se efficaciter applicat potentiam; verum dependenter ab aliena libertate, & cooperatione quoad executionem.

Præmitto quinto: quod libertas *activa*, vel est *purè contradictoria*, & est, quæ versatur inter extrema contradictoria, ut inter amorem, & ejus omissionem puram, aut inter odium, & ejus puram omissionem; vel *contrarietatis*, & est, quæ datur ad extrema contraria, ut ad amorem, & odium; vel *mixta*, ut quæ versatur inter amorem, & odium, & puras omissiones utriusque: vel denique *anonima*, ut inter electionem A, & electionem B. inter se componibiles. Tandem præmitto sexto: quod ut nostri Doctores tenent, & docui in Philosophia, Deus determinat, determinatione *negativa* hominem ad individuationem sui actus, nam cum homo individua non discernat nequit hoc individuum præ illo determinare. His positis ut tendentiam, & objectum divini decreti applicativi omnipotentia explicemus, fit.